

Em diuen Fran i sóc un gran aficionat a les historietes de detectius, igual com els tres millors amics que tinc. Junts formem un equip magnífic, encara que tenim les nostres diferències. Per exemple, Mati i Wen quasi sempre estan de bon humor i no saben què és l'avorriment perquè saben divertir-se amb qualsevol cosa. Gomo i jo, en canvi, quasi mai sabem què fer sense les nostres historietes de crims i misteris. Sense cap entre mans, Gomo sempre està a un pas d'avorrir-se com una ostra. I quan Gomo s'avorreix, o es queda torrat o acaba amb cara de pàmfil i pastant les mandonguilles verdes que es trau del nas.

Quan llegim les nostres historietes de detectius sempre fem per resoldre els casos abans d'arribar al final. El nostre profe de Llengua ens diu que aquesta és una bona manera de mantenir el cap sa i despert.

El famós detectiu Sherlock Holmes és el nostre mestre en «l'art de la deducció». És clar que ell és

tot un professional i nosaltres uns simples aficionats. Però ja vam fer els nostres primers passos com a

detectius. Vam resoldre un cas de robatori en un torneig benèfic de futbol. Des d'aleshores, al col·legi i a Sant Telm, el nostre poble, som d'allò més coneguts. Ens anomenen els Sherlocks. I ens hem fet inseparables.

Junts anem a tot arreu i la gent ens saluda allà per on passem. Per això tenim permís dels nostres pares per a moure'ns amb certa llibertat per Sant Telm.

Com és lògic, quasi mai eixim del veïnat, i si ho fem es per fer una volta pel poliesportiu, que està molt a prop. Normalment, sempre hi ha penya jugant al futbol en els camps oberts que l'envolten. Si no hi ha ningú, tot s'hi veu desert. De vegades pense que si no fóra pel poliesportiu podria semblar que el món s'acaba allí mateix. Per això, l'arribada d'una fira d'atraccions ambulants va resultar tan espectacular. Un dissabte de matí una caravana de camions i camionetes aparegué pel poble, i el diumenge els camps oberts pròxims al poliesportiu van aparéixer coberts d'envelats de circ de mil colors.

—És una fira sorprenent, Fran, com d'una altra època —va comentar mon pare durant el desdèjuni.

I tenia raó.

De vesprada, quan em vaig reunir amb Gomo, Mati i Wen, ens decidírem a fer-li una ullada. Igual que nosaltres, molta gent s'havia deixat dur per la curiositat. Quan vam arribar a la fira ens vam quedar bocabadats. Va ser com si haguérem travessat un túnel del temps. Hi havia envelats de circ multicolors pertot arreu. Cartells envellits i pintats a mà mostraven dibuixos dels espectacles que es representaven dins; firaires feien rodar les manetes d'uns orguenets antics per donar ambient musical; i, sobre algunes tarimes, homenots de llargs bigots amb levites i barrets de cop alta animaven la gent a descobrir el gegant més alt del món, o el més fort dels colossos, o el faquir que engolia punyals i escopia foc.

–Entren i miren! –cridaven per megàfons de llautó–. La meravella de les meravelles! La dona sirena!

El llançador de ganivets!

Els micos trapezistes!

Els gossets ballarins!

–És una fira molt friki –comentà Mati.

–Mon pare diu que és una imitació de les fires antigues –vaig dir, per dir.

–Antigues, Fran... o prehistòriques? –va riure Wen. Tots vam riure. Però allò ben cert és que tota la gent semblava entusiasmada.

–Tornem al segle XXI? –vaig proposar mentre un orguenet que teníem a la vora ens deixava mig sords.

Va ser aleshores quan, a l'eixida, ens trobàrem amb Artur, Hèctor i Blai, amics i col·leguis del col·legi Ausiàs March al qual anàvem tots. Els tres eren uns grans esportistes. Uns autèntics cracs! Practicaven l'handbol. Somiaven formar un equip invencible que despertara l'interés dels entrenadors professionals. La veritat és que s'ho passaven tan bé jugant a l'handbol com nosaltres llegint les nostres historietes de detectius. I s'entrenaven molt. Sabien que havien de fer-ho si volien aconseguir allò que volien, encara que això no els deixara dedicar-se a unes altres coses.

–Com va això, Sherlocks! –ens saludaren.

Duien les bosses d'esports penjant. Venien d'entrenar-se, clar.

–El poliesportiu està allà
–els vam dir de broma, tot i que un poc sorpresos per la seua presència en la fira.

–Només hem vingut a pegar una volta
–comentà Artur.

–Què heu vist? –preguntà Hèctor mirant per dalt dels nostres muscles.

–Hem vist com eren les fires fa mil anys –li contestà Wen.

–Jo vull entrar en un dels envelats –va dir Blai. Blai era el porter del futur equip. No volia ser cap altra cosa.

–Buf! Jo torne a estar sec –murmurà Hèctor fent espetegar la llengua–. Necessite aigua.

Hi havia paradetes pertot arreu amb llepolies, cacau, panotxes torrades de dacsa, cotó fluix de sucre, rosetes i, per descomptat, botelletes d'aigua.

La fira friki

–Com va l'equip? –vaig preguntar, per preguntar–. Encara en sou tres?

–Sí –contestà Artur–, però prompte en serem més, segur.

La resposta va sonar enèrgica. Sens dubte els nostres amics conservaven l'esperança de poder formar algun dia un bon equip. Clar que primer havien de reunir més companys amb el seu mateix esperit de sacrifici. Perquè, més enllà de la pura diversió, no tots estaven disposats a mantenir la disciplina que exigia la pràctica d'un esport. Artur, Hèctor i Blai ho sabien molt bé. Tanmateix, era qüestió d'hores que un fet sorprenent amenaçara d'arruïnar els seus plans, i acabara amb els ossos de Blai en un igual de sorprenent arrest domiciliari.

–Els pares de Blai no li ho perdonaran –va comentar Gomo quan ens n'assabentàrem.

–El castigaran sense eixir de casa –va dir Mati.
–Serà com un presoner engabiat –va afegir Wen.

Per dir-ho clarament, en unes hores, Blai, el porter de l'equip que els nostres amics volien formar, anava a ser condemnat a cadena perpètua, a presó incondicional; a no veure el sol més que de casa al col·legi i del col·legi a casa, i això si els núvols no ho impedièn. «Ni tele, ni amics, ni res!», van sentenciar els jutges, és a dir, els seus pares.

Quan ens acomiadàrem en la fira ningú podia sospitar-ho, però mentre es deixaven sorprendre entre envelats i orguenets, Artur, Hèctor i Blai estaven cavant pas a pas la seua pròpia tomba. Molt prompte, en el seu equip d'handbol no en serien més, com havia dit Artur, sinó un de menys. Blai anava a rebre el castic de la seua vida, i sense negociació possible.

2 Un porter sota sospita

L'endemà, en el col·legi, un tio d'aspecte estrafolari va aparéixer a l'hora del pati. Tenia un bigot fi i enrotllat, el cabell lluent de brillantina, i vestia una jaqueta de quadres grocs i verds. Molt discret, precisament, com que no anava vestit. Tots recordàrem la fira ambulat quant el vam veure. I tots ens vam preguntar què se li podia haver perdut pel nostre col·legi quan, després de passar per secretaria, Jaume, el director, el va rebre en el seu despatx.

L'home era l'amo de la fira. Es feia anomenar Rufus III i poc després de veure'l entrar en el des-

patx del director ens faltà temps per a sospitar que devia passar alguna cosa.

–Potser ha vingut a regalar entrades –va dir Marcos, un company que sempre amolla el primer que li passa pel cap.

El director no va tardar gens a eixir; manà que cridaren Blai, el mateix Blai que vam veure a la fira amb Artur i Hèctor; i, després d’una telefonada, la mare de Blai es va presentar en l’escola visiblement preocupada. Quan Blai tornà a l’aula després del pati, amb la classe de mates començada, encara ploriquejava i s’eixugava les llàgrimes amb les mànegues de la camisa.

En acabar la classe tots ens vam llançar a la seua taula.

–Què ha passat? –li preguntàrem.

Blai no en tenia ni idea, però va parlar d’un robatori en la fira ambulat.

–El robatori d’unes espases –va aclarir.

–D’unes espases?

–Les espases d’un faquir, el faquir Ransum. El faquir trobà el meu clauer d’handbol al costat del

bagul en el qual guardava les seues espases. El vaig deure perdre en algun lloc. Però les espases havien desaparegut i li ho va dir al seu cap. És aquest que ha vingut.

